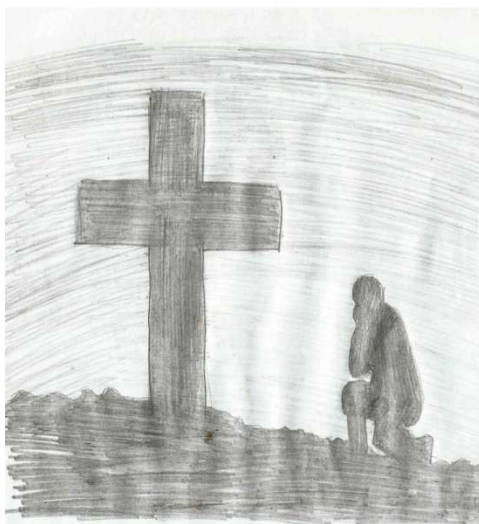


SETEKÁNÍ

římskokatolická farnost při kostele sv. Janů v Brně-Bystrci • občasník



Svatost života je přítomnost Boha. Svátý říkáme tomu člověku, jehož srdce prostoupil Bůh. Svátý je ten, v jehož slovech i skutcích působí Bůh. Jak říká apoštol Pavel: „Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus“.

A tak ten, který je prostoupen Svatosťou Boží, může pak být označen jako svátý.

Svaté nemáme jen obdivovat, máme je i následovat . . .

Téma čísla: Příklad svatých

Milí farníci,

křesťané jiných vyznání mívají vůči naší katolické víře řadu námitek: Proč uctíváte Pannu Marii, jak to, že se modlíte ke svatým, apod.

Právě nedávno se mě jeden muž zeptal: Jak můžete mluvit o svatých, jak to, že je vzýváte, proč se k nim modlíte . . . ? Vždyť svátý je přece jen Bůh!

Možná jsem ho svou odpovědí překvapil. Ale v tom jsme přece zajedno! I my katolíci vyznáváme, že svátý je jen Bůh. „Ty jediný jsi svátý, ty jediný jsi Pán“, ... zpíváme každou neděli v chvalozpěvu Sláva na výsostech Bohu.

V církevních dokumentech nacházíme k definici svatosti laskavou větu: „Svatost je dokonalost v lásce.“ A je to logické – Bůh je láska, čteme v 1. Janově listě. Pak i člověk, který je naplněn Bohem se stává ztělesněnou láskou Boží.

A láska nechce být sama pro sebe. Láska hledá dobro druhého. Proto ten, kdo je svátý touží sloužit, touží rozdávat dobro. Tak jako Bůh je pramen všeho dobra, tak i svátý člověk touží obdarovávat druhé. Proto jsme přesvědčeni, že ti, kteří dosáhli společenství s Bohem v nebi, nám mohou pomáhat. Nejen, že mohou, oni nám chtějí pomáhat. A tak se za nás u Boha přimlouvají. Pamatujme na to i v těchto dnech, kdy si více než kdy jindy připomínáme všechny svaté.

P. Pavel Svoboda, farář

Milí farníci, jsme potěšeni, že téma o svatých se u vás setkalo s tak výraznou odezvou. Autorům příspěvků děkujeme, že nám všem svými podněty připomněli, že ke svatosti je povolán každý z nás. A jak dokazují četné příklady svatých, cest k jejímu dovršení je skutečně mnoho.

Tak ať se nám je v šedi každodennosti daří s Boží pomocí nacházet.

redakční tým Setkání

Který světec/světice je mi blízký a proč?

VŠICHNI JSME POVOLÁNI KE SVATOSTI

Protože mým křestním patronem je svatý František z Assisi, mám ze všech svatých nejraději právě jeho, prostáčka Božího. Cítím však, že kdybych se se svými prosbami o přímilivu obracel pouze k němu, o mnohé bych se ochuzoval. Svatý František mi tedy jistě odpustí, když se často obracím ke všem svatým (a tím vlastně i k němu).

Na stránce <http://www.katolik.cz/svaty/> jsem na počátku října tohoto roku napočítal 6578 osob prohlášených za svaté a blahoslavené. Nevím kolik je svatých, protože jejich počet neustále roste, což je dobře.

Co z toho plyne pro nás? V poselství svatého otce Jana Pavla II. k XX. Světovému dni mládeže v Kolíně nad Rýnem v roce 2005 zazněla slova: „Všichni jsme povoláni ke svatosti, pouze svatí mohou obnovit lidstvo.“

Otec James Manjackal se na každém svém evangelizačním setkání ptá přítomných: „Co je váš nejdůležitější úkol?“ A lidé mu sborově odpovídají: „Svatost!“ Máme tedy žít tak, abychom se jednou v nebi nejen setkali se všemi těmi tisíci svatých a blahoslavených, ale abychom už zde na zemi „obnovovali lidstvo“.

Protože toho nejsem schopen dosáhnout vlastními silami, právě proto mám nejraději poslední invokaci v Litaniích ke všem svatým, která v části Vyzvání svatých zní: „Všichni svatí a světice Boží, orodujte za nás“. Abychom vynikali v lásce a splnili své povolání ke svatosti.

F.Z.

František

*Chodil bos a „bratře“ říkal lidem
žebrácký když oblékl si šat,
opustil dům se zlatem a vínem
za hříchy světa rozhodl se kát.*

*I básně psal v té době nevzdělání
když rytířem se v boji mohl stát,
že z Assisi byl Bohem povoláný
chudých mnichů založil tam řád.*

*Dnes Otec v Římě přijal jeho jméno
jak díkem zněla dvorana i chrám,
je dílo Boží dosud neskončeno
v tom boji proti zlu a intrikám.*

*Tak vložme svoji modlitbu a víru,
kdo nepad dosud na propasti dna,
do přízně a lásky elixíru,
Otcí v Římě ať Bůh požehná. (J. C.)*

MŮJ SVATÝ

V roce 1985, v rámci vojenské služby, jsme byli převeleni i s několika letadly k Náměšti nad Oslavou. A protože jsme tam byli tak trochu bezprizorní, jednu neděli jsem přesvědčil dozorčího, že máme povoleno chodit běhat mimo stísněný areál útvaru a s riflemi zabalenými v igelitce vyrazil. V asi 5 km vzdálených Hartvíkovicích jsem tepláky převlékl a stihl právě začínající mši. Místní kněz – tehdy mně připadal staříčkový – v rámci kázání vyprávěl tenhle příběh:

Tři bohoslovci hráli kulečnick a při tom si povídali. A jeden z nich se zeptal ostatních : „Co byste dělali, kdybyste se dozvěděli, že dnes večer zemřete? “ A než se ostatní vzpamatovali, sám začal : „Já bych běžel do našeho kostela, nechal se vyzpovídat, a pak bych se až do večera modlil“. Druhý pokýval hlavou a řekl: „Já bych raději běžel na ulici, začal bych dělat dobré skutky a rozdál bych to, co mám“. A pak se obrátili na třetího: „A co ty?“ – „Já bych dál hrál kulečnick“, řekl k jejich velkému překvapení. „Protože všechno co děláme, máme dělat jako modlitbu i dobrý skutek“, dodal.

O těch dvou bohoslovcích dnes už nic nevíme. Ten třetí během morové epidemie v letech 1576-78 rozprodá veškerý majetek, slouží nemocným, zaopatřuje umírající a k těmž vyzývá i ostatní kněze. O šest let později umírá vyčerpáním ve svých 46 letech. V té době byl arcibiskupem milánským a kardinálem. Jmenoval se Karel Boromejský.

Karel K.

MATKA TEREZA

O Matce Tereze bylo napsáno mnoho. V knize E. M. Stoneové – Dobrodružství Matky Terezy – spisovatelka popisuje její setkání s malomocným: *„Jednoho dne roku 1957 zaklepal na dveře kláštera malomocný muž. Když mu Matka Tereza otevřela, vyděsila se a v první chvíli málem ustoupila zpět. Muž, který ležel před prahem, neměl tvář, protože většina obličeje vlivem nemoci odpadla. Matka Tereza nebožáka objala, pozvala ho dovnitř a nakrmila....“*

Zkusme se zamyslet nad hloubkou její lásky. V každém člověku, jakkoli nelidsky vypadajícím a odpudivě působícím, dokázala vidět Krista.

Někdy je velmi těžké vyjádřit lásku, něhu, nebo jen porozumění či sympatie těm, kteří nám nejsou nakloněni, těm, kteří s námi nesdílí náš názor, těm, kteří se na nás neusmívají a nepoklepávají nás po rameni na znamení souhlasu s našimi rozhodnutími či činy. Nepůsobí nijak odpudivě svým vzhledem, přesto v nás budí nelibé reakce.

Co mohu udělat? Vymout ze svého oka trám a snažit se takovému člověku naslouchat, pochopit, poznat, přemýšlet o něm . . . a vidět v něm Krista!

-km-

TVÁŘ SVATOSTI

„Matka Tereza se už za svého života stala doslova symbolem milosrdenství pro lidi všech vyznání a životních cest. Její péče o nemocné, umírající a chudé, žijící na okraji společnosti, se setkala s uznáním a úctou po celém světě. Lidé obdivovali její prostotu a opravdovost a byli přitahováni radostí a pokojem, které z ní vyzařovaly. Málo se však zatím vědělo o jejím skrytém duchovním životě a o jejích vnitřních zápasech. Skoro nic také nebylo až do současné doby známo o zjevení, v kterém jí Kristus odhalil poslání jejího života: Pojď, buď Mým světlem.“

Otec Kolodiejchuk v této knize zpřístupňuje korespondenci Matky Terezy a další dosud nepublikované texty: její deník, zápisky z duchovních cvičení, veřejné promluvy,

svědectví o jejím životě... Zachycuje tak všechny podstatné události jejího života a povolání. Můžeme spatřit pravou tvář její svatosti a odhaluje se nám celá hloubka a dramatická vnitřní život. Matka Tereza zde vystupuje jako mystička, jejíž vnitřní život hořel ohněm služebné lásky a jejíž nitro bylo připravováno a očisťováno silnými zkouškami víry a skutečnou temnou nocí duše.“



(Kolodiejchuk Brian: Matka Tereza - Pojď, buď Mým světlem - Soukromá korespondence svěťice z Kalkaty; vydalo Karmelitánské nakladatelství v roce 2009). -jm-

Rytíř v žíněném rouchu

Jedním z mých miláčků je sv. František z Assisi. Už ve třetí obecné jsem dostala od tatínka knihu „Rytíř v žíněném rouchu“. František mi učaroval svojí láskou k Bohu, lidem a k přírodě. Tak jsem prožívala svoje dětství i já. Hlavně ve skromnosti. František si ji vybral a my jsme ani jinak nemohli. Přesto nám nikdy nic nechybělo. I dnes se můžeme od něho učit. Sv. František děkoval za všechno i rád trpěl pro Pána. V jedné knize jsem četla, jak se chystali přenocovat v klášteře. Bratr Lev už se těšil, že se jednou pořádně vyspí a František prosil, aby je nepřijali. A tak se stalo, odkázali je až na ráno. Když si šli hledat nocleh někde pod strom, udělal pták svoji potřebu na holou hlavu světce a bratr Lev čekal, za co bude teď František děkovat a on řekl, je dobře, že krávy nelétají po stromech. To jen tak pro zasmání. Nikdy jsem si nemyslela, že bych mohla pokleknout u jeho hrobu. Takže pořád je Bohu za co děkovat. Na to nikdy nezapomínejme. Také za papeže Františka z celého srdce děkujeme. **MŠ**

Marek, lev a ti druzí

*Bez barev skel, sloh nejistý
je chrámu kdes čveřice soch,
že bibli čet jsem jako hoch
hledám v nich evangelisty*

*Ved Petra Marek a slyšel hlas,
hlas na poušti jak lví řev zněl
muž v srsti oděn, svázán pas,
křtem křížil bránu do pekel
Ten hlas slyšel a rád mu dal,
o umučení když psal krutém,
kdo evangelistou se stal
a lev pak jeho atributem*

*Sled Ježíšova rodokmenu
psal Matouš, ten byl apoštolem,
ke královskému došel jménu,
než zrodil se ve chlévě holém
kdo povolán za Mesiáše
co plány věčné smrti maří
Tak Matouš psal bez vší falše,
ve znaku list má s lidskou tváří*

*Proč Lukáš píše o Marii
matce a ženách kolem ní
když mnohou historii mívá
a přednost dává zrození?
Těž o skutcích psal apoštolů,
o cestě Pavla k pravé víře
jak Cesareí táhli spolu
Má za atribut oběť - zvíře*

*Slovo se vznáší na počátku,
vznáší jak orel, je to Bůh
co z prvního dýchne řádku,
to život sám ti vstoupil v sluch
To Slovo se stalo tělem,
jak metaforou píše Jan,
tělo se stalo Spasitelem
a s orlem Jan je spojován*

*Podávám tu výklad vlastní,
vzdálených vklouz jsem do epoch
tak pardon žádám od těch soch
co zmínil jsem ve své básni (J. C.)*

Sv. Maxmilian Kolbe

Katolický týdeník č. 41 přinesl informaci o existenci webu Tisickrate.cz. Humorné články na něm píší mladí katolíci, kteří pochopili, že svatý smutný je smutný svatý (sv. Filip Neri) a že humor k víře neoddělitelně patří (James Martin: každý, kdo skutečně poznal Boha, je veselý). Bůh je prostě nejen neviditelný, nesmrtelný ..., ale má také smysl pro humor a paradox, a může obrátit i své nejtvrďší nepřátele (sv. Pavel z Tarsu).

Maxmilian Kolbe v období mezi válkami působil jako velmi horlivý misiónář v tehdejšímu Polsku. Šířil neúnavně víru a úctu k Panně Marii, založil Rytířstvo Neposkvrněné s mnoha tisíci členy, vydával řadu časopisů. Kdo, ale četl jeho životopis (je i v naší farní knihovně), také ví, že vystupoval velmi nesmiřitelně proti Židům a např. podporoval myšlenku jejich vysídlení na Madagaskar. Jaké však muselo být jeho překvapení, když se po zatčení v roce 1941 ocitl v koncentračním táboře Osvětim plném Židů. A zde měl možnost v jejich společnosti poznávat, že člověk se soudí podle jiných kritérií než podle toho, jakou víru vyznává nebo komu se narodil. Svůj přerod v hrůzném místě dokonal nabídkou vlastního života jako výměnu za život někoho jiného. A jsem přesvědčen, že by tak učinil i v případě, kdyby šlo o Žida.

A proto je tento svatý důkazem, že ke svatosti nevede dokonalost a tvrdé lpění na dogmatech, ale spíše schopnost naslouchat znamením doby, citlivost k druhým, schopnost uznat své - třeba i v dobré víře udělané - omyly a odvaha konat. **Karel K.**

Matka Tereza

Hymna života

Život je šance - využij ji

Život je krása - obdivuj ji

Život je blaženost - užívej ji

Život je sen - uskutečni ho

Život je výzva - přijmi ji

Život je povinnost - naplň ji

Život je hra - hrej ji

Život je bohatství - ochraňuj ho

Život je láska - potěš se s ní

Život je záhada - pronikni ji

Život je slib - splň ho

Život je smutek - překonej ho

Život je hymna - zpívej ji

Život je boj - přijmi ho

Život je štěstí - zaslůž si ho

Život je život - žij ho.

Můj nejoblíbenější světec

Jsem sice zbožný, ale ne tak moc, abych se vyžíval ve studiu světců, no zkusím to. V tomto sdělení definuji pouze důvody mých sympatií, nikoli život a dílo světců, to vyžaduje měsíce studií a práce, kdežto já mám pouze hodiny.

V širším výběru je paleokřesťan Filon Alexandrijský. Žid nemohl být křesťanem, byl to vrstevník Kristův, ale ani nebyl v kontaktu s patronem naší farnosti svatým Janem Křtitelem, žil totiž v Alexandrii, tedy k Jordánu bylo daleko.

Druhým kandidátem na nejoblíbenějšího, je svatý Augustin, jeho dílo je v laické veřejnosti dostatečně známo, jeho „Vyznání“ je laické veřejnosti dostatečně známo, je dostupné a má nám neustále co říci, proto by bylo hříchem jej zasklít.

Kandidát svatý Tomáš Akvinský, který mě přitahuje po dlouhá desetiletí, má problém – jeho dílo je pro plebejce prakticky nedostupné. Pro mě byl přínos studie Soukupa a Pavelky „Úvod do Summy Teologické“, současné studie „Architekti křesťanského středověkého vědění“ od Pavla Flosse a zejména Swieżawského - „Nový výklad sv. Tomáše“. Původní dílo svatého Tomáše naráží na obtížnou přeložitelnost nebo nepřeložitelnost středověké latinské terminologie. Na tento problém ostatně naráží i mistr Jan Hus, ten dokonce již za svého života.

Tedy z galerie mých oblíbenců zůstává s. Albertus Magnus, doktor universalis – česky, svatý Albert Veliký. Tohoto světce mně přiblížil p. Jakub Zemek O.P. Odpověď, proč je mým oblíbencem, může být různá, tvrdit, že byl mužem modlitby, vědy a charity, by byla pouhá zdvořilostní fráze. Mohu napsat, že oba máme ohromující rozsah zájmů, ale tím to končí. Moje zájmy jsou v míře pohledu klíčovou dírkou; svatý Albert Veliký, když se pustil do problému, tak na svou dobu v maximálním záběru. Kromě komentování Bible shromáždil a zpracoval ohromné množství materiálu z oboru filozofie, metafyziky, logiky, etiky, právní vědy a řady přírodovědných oborů (prováděl empirické výzkumy), které se mu však nepodařilo uspořádat podle jednotného systému. Jednotné vědecké systémy zpracovávali vědci po desetiletí. V práci svatého Alberta Velikého pokračoval jeho žák Tomáš Akvinský. Albert začal svoji vědeckou práci humorně řečeno na „poli neoraném“, zapleveleném nevhodnými interpretacemi a argumenty. Kritizovat svatého Alberta z absence moderních vědeckých metod je proto neopodstatněné. Svatý Albert separuje filosofii od teologie, přispěl ke zrodu autonomní filosofie, která se od teologie liší a spojuje se s ní pouze v jednotě pravdy. Pokládá za účelné současně oddělit filosofii od přírodních věd. Tuto autonomii vědních disciplín odůvodňuje jejich specifičností, metodami myšlení a bádání. Do přírodovědeckého argumentování nepouštěl

teologické argumenty. Na rozdíl od četných teologů 19. a 20. století by si rozuměl s Charlesem Darwinem. Jsou ovšem muži víry, kteří se ubírali (ubírají) cestičkou vyšlapanou Albertem, namátkově mohu citovat opata Gregora Mendla, abbé Breu-la, abbé Burgoa, Piera Teilharda de Chardaina. Tito muži vědy a víry demonstrují věrohodnost postulátu svatého Alberta, že mezi vírou a přírodními vědami není rozpor a separace přírodních věd od víry je oboustranně prospěšná. Jeho metoda spočívala v jednoduchém pozorování, v popisu a klasifikaci zkoumaných jevů, čímž otevřel cestu budoucímu bádání. Stadler se domnívá, že pokud by se v přírodních vědách pokračovalo v metodice Alberta, tak mohlo dojít k rozvoji přírodních věd o několik století dříve .

(Literatura: Sv. Albert Veliký Katecheze Benedikta XVI., nám. sv. Petra. Česká sekce RV; FLOSS Pavel: Architekti křesťanského starověku; McGRATH, Alistair E.: Dialog přírodních věd a teologie)

Dr. Pavel Mišustov

Fandím mladým

Byla sobota 23. července 2016. V televizi vysílali hrůzné záběry ze včerejšího Mnichova, a mně se při tom stále znovu a znovu vybavoval dnešní zážitek.

V těchto dnech, kudy chodím, myslím na mladé a jejich světové setkání v Krakově. Dnes po 11. hodině jsem přišla do hospice. Na dvoře i v hospicovém parku kmitala větší množina mladých různé barvy pleti. S kolečky, hráběmi, konvemi na zalévání, košťaty. Říkám si, co se děje. To je úžasná brigáda. Přijíždím do prvního patra a tam totéž. Na každém okně chodby visí nějaký mladík a děvče mu podává hadry k umývání oken. Všichni září radostí a smíchem. Zdraví zamáváním a při oslovení sdělují, že nerozumí, že jsou španělé. Vyhledávám dospělou zodpovědnou osobu a díky tomu, že ona umí anglicky asi tak jak já (skoro vůbec), jsme schopny se domluvit. Jsou španělská skupina mladých, mířící na setkání s papežem v Krakově, v Brně mají zastávku a jeden den chtějí věnovat pomoci potřebným.

V hospici přes utrpení vládne radostný duch vždy. Ale tolik rozzářených a radostných tváří pohromadě jsem tam ještě nezažila. Naplnilo mě to velkou vděčností za všechny naše mladé i potřebou podělit se o radost.

Helena M.

„Všichni jsme tužkou v ruce Boží.“

Matka Tereza

Pouť na Turzovku a Svatý Hostýn

Obě poutní místa jsou velmi známá v našem prostředí. Bylo o nich již mnoho napsáno a není snad člověka, který by alespoň o jednom z nich nezaregistroval zmínku.

Pokusím se s vámi podělit o pár momentů, které píše sám život.

První místo – Turzovku jsem měla v paměti uloženu, jako kapličku na zalesněném kopci, na němž vyvěrají prameny léčivé vody. Již první pohled mě vyvedl z mých vzpomínek do reality dneška. Do kopce se vine asfaltová cesta, na jejím začátku semafor, jedno auto stíhá druhé, aby vyjelo pod vrchol hory v limitu a uvolnilo místo těm, kteří pojedou dolů. Tento obraz mi vehnal do očí slzy.

Kde je to poklidné místo, co se to s ním stalo?

Vyšli jsme pod vršek hory a tam jsme v němém úžasu zírali na patrový kostel s vyhlídkovou věží. Později jsme si přečetli, že dílo - moderní velkolepá stavba - bylo dokončeno v loňském roce. Měla jsem smíšené pocity, jako když zboří rodový dům a vystaví na jeho místě nový, moderní.

Pak jsem uviděla přijíždět auta a autobusy. Z několika z nich začaly pomaloučku vyjíždět invalidní vozíčky a vystupovali ti, kteří toužili navštívit Pannu Marii na tomto místě, pomaloučku se šinuli ke kostelu, a pak po zámkové dlažbě k pramenům a ke kapličce.

Najednou jsem se zastyděla. Jak jsem byla sobecká! Vždyť kdyby toto poutní místo bylo zakonzervováno podle mých vzpomínek, kdo by sem mohl přijít? Zdatní turisté, pár rodin s dětmi....ale co ti, kteří nejvíce potřebují něžnou náruč naší společné Maminky-Panny Marie?

Ze Svatého Hostýna mám jednu krásnou vzpomínku:

U předních lavic v kostele byly postavené invalidní vozíky, na kterých seděli ti, kteří by se na toto místo bez pomoci svých blízkých nedostali. V jejich blízkosti byli i takoví, kteří došli sami nebo pouze s hůlkou v ruce, pak i mladí manželé, někteří s dětmi a u samých dveří děti ze školky, kterým paní učitelky potichu vysvětlovaly, kde jsou a co se právě v kostele děje. Byla jich spousta, působilo to až symbolicky . . . radostně.

Po mši jsme všichni vyšli ven a děti začaly radostně štěbetat. Byla jsem zvědavá, co budou dělat dál. Jejich kroky zamířily ke křížové cestě a paní učitelky s nimi mluvily o každém zastavení, ptaly se jich a vysvětlovaly.

Připadala jsem si, jako v jiném světě. Kolik učitelů by to udělalo u nás ve městě, a kolik rodičů by za to bylo vděčných.....?

-km-

Poslední velikonoční pascha Karola Wojtyły

Jan Pavel II. nikdy neměl strach ze smrti. Dokonce ani tehdy, kdy už měl před očima bránu, za níž ho čekalo setkání s Bohem. Často prosil, abychom ho odvedli do kaple, kde po dlouhý čas rozmlouval s Pánem. Když jsme ho pozorovali během modlitby, byla nám jasná slova svatého Pavla, který učil, jak je třeba snášet utrpení.

Koncem ledna 2005 se Jan Pavel II. začal cítit zle. Lékaři konstatovali, že jde o prudký zánět hrtanu a průdušnice provázený stavu dušnosti. Doktor Buzzonetti po poradě s dalšími lékaři rozhodl o nutnosti okamžité tracheotomie, aby se papeži zajistil dostatečný přísun vzduchu do plic a předešlo se riziku udušení. Samozřejmě mu předem řekli, že nějakou dobu nebude moci mluvit. A potom, po probuzení z narkózy pohnul rukou a já pochopil, že chce něco napsat. Podal jsem mu lístek papíru, na který třesoucí se rukou napsal několik slov: „Co jste mi to provedli! Ale... Totus tuus.“ Snažil se tak vyjádřit svou bolest kvůli ztracenému hlasu, a zároveň naprostou odevzdanost do rukou Božích.

Poslední Velikonoce

Poprvé od začátku svého papežského působení nemohl koncem března 2005 Jan Pavel II. po návratu z nemocnice předsedat velikonočním slavnostem. Ale i tak si přál sledovat na Velký pátek ve své soukromé kapli pobožnost křížové cesty v Koloseu, přenášenou televizí. Při čtrnáctém zastavení vzal do rukou kříž, jako by si přál přiblížit tvář ke tváři Krista a připojit své utrpení k utrpení Božího Syna umučeného na kříži. Cítil jsem, že nadchází jeho čas. Pán ho k sobě volá...

Nastala sobota 2. dubna 2005. V místnosti vládlo ovzduší velkého pokoje ducha. Papež požehnal koruny určené pro obraz Matky Boží Čenstochovské do Vatikánských hrobek a dvě další pro Jasnou Horu. Potom se rozloučil s nejbližšími spolupracovníky. Byl zcela při vědomí, a přestože mluvil jen s velikou námahou, poprosil, abychom mu četli z evangelia svatého Jana. Poslední den, stejně jako to dělal po celý život, toužil sytit se Božím slovem. P. Styczeń začal číst text svatého Jana, kapitolu za kapitolou.

V posledních okamžicích své pozemské pouti se Jan Pavel II. stal znovu tím, kým vždycky byl: Božím člověkem hluboce sjednoceným s Pánem, pro něhož modlitba znamenala neustálý základ existence. Kdykoli se měl s někým setkat nebo učinit důležité rozhodnutí, napsat dokument nebo se vydat na cestu, nejprve vždycky hovořil s Bohem.



Dovolte mi odejít k Pánu

V jednom okamžiku sestra Tobiana zachytila jeho pohled. Nachýlila se k jeho ústům a on sotva slyšitelným hlasem zašeptal: „Dovolte mi odejít k Pánu.“ Sestra vyběhla z pokoje a chtěla se s námi rozdělit o jeho slova, ale pro slzy to nedokázala. Okolo sedmé večer upadl papež do kómatu. Pokoj osvětloval pouze svit hromnice. Svatopetrské náměstí a přilehlé ulice se naplňovaly davy lidí. Jejich volání: „Giovanni Paolo!“ a „Viva il Papa!“ se nesly až do třetího patra. Jsem přesvědčen, že on je slyšel také. Nemohl neslyšet!

Předvečer nedělní slavnosti Božího milosrdenství

Ve 21.37 jsme zjistili, že papež přestal dýchat. A na monitoru jsme viděli, jak jeho velké srdce po několika úderech přestalo bít. Profesor Buzzonetti se nad ním sklonil a s pohledem upřeným na nás zašeptal: „Vrátil se do Otcova domu.“

(z knihy Život s Karolem - Vzpomínky osobního sekretáře Jana Pavla, autor Stanislaw Dziwisz;) redakčně kráceno -jm-

A tuto už jste četli?

Čtli jste zajímavou knížku? Nenechte si to pro sebe a zkuste se několika slovy podělit o dojmy, které na Vás zanechala! Využijte tuto rubriku a doporučte titul ostatním!
Máte-li zajímavý tip, ozvěte se do redakce!

Robert Maria Mayer: DĚCKA, VALÍME DO NEBE!

• rok vydání: 2016, 280 stran, barevné fotografie; nakladatelství Flétna

Do ruky se mi právě dostala čerstvá kniha s názvem „Děcka, valíme do nebe!“ o otci Robertu Mayerovi OFM Conv., který tragicky zahynul v únoru tohoto roku. Kniha vyšla v den narozenin otce Roberta 6. října 2016 a obsahuje deník z paraguayských misí, vzpomínky, přednášky, životopis a mnoho svědectví jeho blízkých.

Osobně jsem tohoto kněze neznala. Občas jsem si přečetla ohlášky z minoritské farnosti, které pravidelně přicházely na e-mailovou farní schránku. Otec Robert nikdy nezapomněl přidat povzbuzující slovo a požehnání.

Zpráva, že otec Robinek (jak mu mnozí říkali), leží v kritickém stavu v nemocnici, se roznesla díky sociálním sítím jako blesk. Lidé se začali spontánně shromažďovat a modlit. Jeho zranění však byla neslučitelná se životem. Pán si povolal otce Robinka k sobě. Tím však příběh nekončí. Pohřební mše svaté se zúčastnilo na 2000 lidí. Jedinečná, silná atmosféra, prostoupená Boží přítomností, dýchá i z videozáznamu. A ti, kdo otce Robinka znali, nemohou zapomenout. „Jako by byl stále s námi“, říkají. Existují desítky svědectví o tom, jak dokázal povzbudit, pomoci, pro každého si udělat čas. Šířil kolem sebe dobrou náladu a humor. Pro mnoho mladých lidí je stále vzorem.

Otec Robinek byl Moravák, v poslední době Brňan. Mohli jsme ho potkat na Svobodáku, v tramvaji, na nádraží či v supermarketu. Kolik takových nenápadných (svatých) po Brně chodí? Věřím, že mnoho. Každý z nás může patřit mezi ně...

-em-

Z našeho farního úřadu

Do náruče našeho Otce se vrátili

27. 6. Marie Zouharová
 9. 9. Anna Kaprellová
 17. 9. Marta Didecká
 14. 10. prof. Karel Barák
 15. 10. František Šebr

Z vody a z Ducha svatého se narodili

19. 6. Mikuláš Antonín Jankůj
 19. 6. Vít Ondráček
 19. 6. Nela Roušová
 25. 6. Michaela Krošláková
 30. 7. Vivien Katharina Marčíšák

31. 7. Marta Koubková
 14. 8. Barbora Anna Gédrová
 20. 8. Julie Horecká
 3. 7. Veronika Prudíková
 27. 8. Marián Hlavačka
 3. 9. Jakub Josef Suchánek
 10. 9. Jakub Martin Kubernát
 18. 9. Beata Felicita Charvátová
 20. 9. Šárka Gabriela Brázdrová
 2. 10. Václav Švancara
 8. 10. Gabriel Hrivňák
 9. 10. Madlen Chmelíková -em-

☺ ☺ ☺ **od ucha k uchu** ☺ ☺ ☺

U nebeské brány

Řidič autobusu a kněz zemřeli ve stejný den. Přijdou ke Sv. Petrovi a ten řidiče okamžitě posílá do nejvyššího Nebe, zatímco na kněze se ani nepodívá. Kněz čeká několik hodin, a pak to nevydrží a zeptá se:

„Jak to, že já, který jsem celý život kázal o Bohu, musím stále čekat a ten řidič šel okamžitě do nejvyššího Nebe?“

Na to Sv. Petr odpověděl: „Když ty jsi kázal, všichni v kostele spali, zatímco, když řídil tento řidič, všichni, i bezvěrci, se modlili!“

Téma příštího čísla: Jak vychovávat?

• **Předběžná uzávěrka příštího čísla: 28. 11. 2016** •

SETKÁNÍ – občasník farnosti u sv. Janů. ZDARMA. Vydává římskokatolický farní úřad Brno-Bystrc. Příspěvky, náměty a připomínky předávejte osobně na faře nebo pište na farabystrc@volny.cz. Spolupracovali: E. Máchová, K. Malinková, J. Mrkvová. Vedoucí redakčního týmu: P. Šoba. Ilustrace: L. Jersáková, jazyková korektura: L. Moravcová. • Uzávěrka tohoto čísla: 12. 10. 2016, vyšlo: 30. 10. 2016. Příští číslo vyjde v prosinci 2016.

www.faby.cz